

Publicerad 2009-04-13 11:36 av पिWhite Eagleॡ gästas av &#
våra rum. Älskar dig.

Jag står med händerna i fickorna och tittar ner över dammen. Guldfiskarna nappar under ytan, från de gröna växtligheterna på kanten. Solljuset lägger sig som en matta, och delar bottens mörkare håligheter likt en ljum skugga av strömmande katakomber.

Försöker hitta en känsla att ta på, som om jag vore en av de där guldfiskarna. År efter år i samma damm. Ett bälgande universum vars korta geografi är ständigt detsamma. Äta. Vila. Skugga. Med ögon se verksamt upp över ytan, och jag undrar om de ser mig. Min far kommer ut från terrassen, och går sakta ner till mig. Räcker mig en whiskey..och vi skålar försiktigt under tystnad.

" jag vart lite orolig..för när jag kom hem från los angeles förra veckan..så såg jag bara tre av fiskarna kvar.. dom där fiskmåarna eller andra fåglar som klipper dom.." sa han med hes röst,och kisade mot solen.

" du behöver inte vara orolig..dom är sex nu..har precis räknat "

Han lutade sig fram för att räkna, och mycket riktigt så fann vi sex av dom tillsammans, rappt skymda under ytan.

" dom var åtta från början. och det är förunderligt att dom har klarat sig i så många år . Dom sköter sig helt själva. " sa han med omsorgsfull röst.

-
-

Jag tror, att när jag satt där och lyssnade på honom, såg våra rum med gemensamma möbler bakom sina stolta övertygelser, och mer eller mindre en våldsamt stor kunskap om sitt eget känslomässiga register, som aldrig fick påskinas, förtydligas, lockas ut, serveras med intima frågor.

När jag var på väg ner mot huset så slog det mig, hur omgärdat det var, med tegelmur och dubbla lås på dörren. Varje aktsamt sken av stenfast integritet, avfärdande varje förstymmelse till okända främlingar i hans hem. En värme levde i mig kärleksfullt när jag registerade varje ord, ansiktsuttryck,kroppsmimik, hans tankar som ständigt levde starkt mellan intellektet och förnuftigheten, som om han valde orden med omsorg och kanske mer eller mindre filtrerade, censurerade sitt eget intag av förståelsen av mina egna ord, meningar, för att inte orsaka onödiga missförstånd under samtalen.

Jag insåg mer och mer, att frånvaron av min far under 25 år hade slagit ett genetiskt hålrum inom mig. Ett frånfälle där min omedvetna drift, jakt på tillhörighetens egendom ur roten, och vetskap om mina inre bödlars genetiska symposium aldrig skulle kunna införliva honom en trygghet, säkerhet i det jag egentligen var. För honom en okänd agenda,vars abrupta konflikter tenderades att bli heliga krig. År av tystnader. Avbrutna besök där våra okontrollerade viljor av prestige och stolhet stod som en pelare av fåfänga försök att undvika visa sin sårbarhet. Till varandra.

Jag minns tillbaka för 2 år sen.

År efter år hade jag väntat på tillfället. För jag kände att det behövdes göras, utan regler, utan skydd. För vid

tillfällen hade jag vetat och förstått, och sett honom då han försökt att släppa vissa ting som skuld, krav, genom sina tankar fastän hans ord handlade om aktier, förmögenheter, globala resor och antikens hela historia. och hur de där fyrarätters middagarna var mer perfekta i hemmets matsal, än nobels årliga bordssammanslagning.

När han då artig och beskedligt, men med en van nyfikenhet ställde frågor kring min utveckling, det senaste som hänt, vart jag är på väg och vad som ger mig ro, nöje, besvarar jag så gott jag kan, men under samma iakttagelse i svar som hur det skall tas emot i hans värld. I hans regelsystem av bilder. I hans universum som människa och hur förlika sig med känslor som far, som möjligen fortfarande strider om vad som var rätt eller fel. Var han en god far fastän det gick snett i början av min livstid ? Skulle han gjort annorlunda ? Hade han egentligen haft en tyst dröm om att jag skulle växa upp under hans beskydd ? Ge mig möjligheter att ta del av det jag aldrig kunde ta del av ?

De där frågorna finns det egentligen inget svar på.

Så jag släppte besticken och reste mig upp, samtidigt han talade på om något intressant ämne, med sin blick mot tallrik och gaffel, och bad honom resa sig upp. Han stannade upp i samtalet som om han blev förvånad, tittade på mig något skrämt. Varför skall jag resa mig ? sa han med osäkerhet i rösten.

res dig bara. sa jag

Han släppte servetten och reste sig upp med ett ljud av suck. Försökte undvika min blick av någon anledning. Sedan tog jag ett steg in mot honom, la armarna runt hans kropp. Tryckte till hårt , och vilade huvudet mot hans.

Jag märkte, hur hans armar inte klarade mer, och kände en vag ansträngning från honom att vilja släppa greppet. Jag blundade och tänkte en tanke, som fortfarande lever imig idag. Sedan kysste jag honom på pannan ömsint, och sa, att jag älskade honom.

och att han aldrig behövde känna skuld för någonting mer.

sedan bad jag honom om förlåtelse, för alla de gånger jag krävt någon som helst omöjlig upprättelse, och de känslomässiga anklagelser som jag serverat honom.

Han vände sig om utan ett ord, öppnade dörrarna till salongen, sedan ut mot terrassen. Jag följde efter, sådär långsamt som tiden bara kunde bli.

Sedan stod vi bredvid varandra vid terrassens slut och blickade ut över trädgården, utan att säga något till varandra, endast betraktade omgivningen, blommor som växte försiktigt i vinden.

Min blick fastnade plötsligt på en fjäril, som rytmiskt flackade ner mot blomsterna..satt en sekund..flög vidare till nästa..för att sedan förlora sig bort i nästa rabatt..

Hans vitor var blodsprängda
vars silande rinnande tårar
aldrig tycktes ta slut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren "White Eagle"; gästas av # med Poeter.se id #17291 innehar upphovsrätten